

MAANDBLAD VAN „OUD-UTRECHT”

VEREENIGING TOT BEOEFENING EN TOT VERSPREIDING VAN
DE KENNIS DER GESCHIEDENIS VAN UTRECHT EN OMSTREKEN

1 NOVEMBER
1945

ONDER REDACTIE VAN:
G. A. EVERS

18e JAARGANG
Nº 12

UITGAVE DER VEREENIGING. ADRES: VAN SPEIJKSTRAAT 20

MEDEDEELINGEN UIT DE VEREENIGING.

Den leden, behalve die hun contributie over 1945 eigener beweging reeds voldeden, wordt verzocht f 5.— te doen overschrijven op postrekening nr. 18328 ten name van Jhr. Dr. M. R. Radermacher Schorer, penningmeester van „Oud-Utrecht”, te Utrecht.

Een aantal leden bleef nog nalatig in het voldoen van de contributie 1944 (f 5.—, of zoo een gebonden Jaarboek 1944 verlangd wordt, f 6.—).

Zooals op de Alg. Ledenvergadering reeds werd medegedeeld zal het Jaarboek 1944 nog in dit jaar worden verzonden. Het Jaarboek 1945 zal samenvallen met dat van 1946.

In de algemeene ledenvergadering van 12 October zijn tot nieuwe bestuursleden gekozen Ir. J. D. M. Bardet en Dr. R. van Luttervelt.

DE FUNDATIE VAN JHR. H. E. VAN BUCHELL IN RECHTEN HERSTELD.

Bovengenoemde Stichting, ingesteld door Hubert Edmont van Buchell op 20 September 1579 bij met eigen hand geschreven uitersten wil (door hem genoemd codicille), door hem ondertekend en verzegeld, is op den 25sten September d.a.v. aangeboden aan een' notaris, die daarvan eene Acte heeft opgemaakt. Deze acte werd gepasseerd te Keulen (Coelen) ten huize van den testateur, die aldaar een „eygen gecoft hujs” had, genaamd „St. Widderhaven” („vóór den Augusteinere staende”) en ook te Utrecht een huis bezat en bewoonde. Den aanhef van deze notariële acte laat ik hier leterlijk volgen:

„In 't jaer ons Heeren, Duysent vijf hondert negen ende 't seventich, des „Vrijdachs den XXV. des maents Septembri; die Edele voorsinnige Heere Huybert Edmonds van Buchell, Testator, wel gesont van lichaem, ende zijns verstantich, wandelende in de Camer voor mij openbaer notaris en getuigen onbenoempt, heeft verclaert alle hetgeene in deze voorgaende seven

„bladeren, met sijn eijgen handt (zoo hij seijde) geschreven ende ondertyckend, „ende met sijn opgedrukt segel bevesticht, was te wesen zijne wterste wille, „begeerende en willende daaromme, dat deeze voorschreeven cedulle ofte „codicille ofte eenige andere wterste wille, bestaen ende van waarde wesen „sal, ende d'selve bij mij Notaris ende getuijgen onderschreeven tot meerdere „vastichheydt ende seekerheydt van dien, met eijgener handen ondergeteijckent „te worden.....”

In genoemden uitersten wil benoemt de erflater tot zijne eenige erfgenamen „honderd eerlijcke Borgers van Utrecht” die moeten voldoen aan de vereischten in het testament omschreven, welke hierop neerkomen: dat zij zijn „schamel, seedig, arbeidtsgesind ende van goede leven”, dat zij zijn vroom, wettig gehuwd, ten minste twee wettige kinderen hebben te onderhouden en deze kinderen opvoeden „in alle schamelheijt ende eerlijcheijt ende van alle stouticheijt ende dertelheijt van der straeten ende andere gemeijne plaetsen, binnens huys houden”.

Deze „borgers” moeten elken Zondag „in de Kercke en Parochie St. Jacobs te Utrecht” des morgens vóór kerktijd verschijnen en ontvangen dan „seven Hollantsche stuijvers, daervan de twintich doen ééne gulden”; zij moeten daarna in genoemde kerk den kienst bijwonen „voorzoover daerbij Godts Woord suijverlijck vercondicht wordt”, ook hunne kinderen zijn daartoe verplicht indien zij „sulcx tamentelijck cunnen begriipen”.

Bij dezen uitersten wil is verder bepaald, dat, om uitvoering te geven aan voornoemde bepalingen van het testament al zijne huizen „behalven diegeene dareinne ick overleden sal sijn” en zijne roerende goederen „bij openbaere opslag” verkocht moeten worden, terwijl de opbrengst daarvan door zijne executeurs belegd en beheerd moet worden.

Tot executeuren” zijn in het testament benoemd: „Twee Borgemeesters in de „regeeringe ieder jaer weesende, daarna die twee Scheepenen, oock ieder jaer „gecoren, gestelt ende gecontinueert; mitsgaders den Pastoor indertijt van de „Paochie Kercke St. Jacobs te Utrecht; welke voornoemde ick ver- „soecke (aldus luidt de bepaling verder) en bidde, deur de doot „onnes Verlossers ende Heere Jesu Christi, dat sy haer geweerdigen, „met eendrachtich accoordt, den last van dit tegenwoordich testament allejaer „aen te neemen ende met sulcke distributie als booven geschreven is alle mijne „goederen en renten van ijer jaer tot behoef van de voorschreven hondert „arme Borgers, alle weecke door seeckere Bedienaer, die uit het midden des „Raedts, of uit de Fabriekmeesters der voorsz. Kercke St. Jacobs daertoe „aengenomen sal worden, om te deijlen”.

In den loop der tijden is deze bepaling van het testament aldus opgevat, dat als executeuren optreden: de Burgemeester van Utrecht, de Kantonrechter en de Predikant tot wiens wijk de Jacobskerk behoort, terwijl de administratie door een rentmeester wordt gevoerd.

Dank zij de medewerking van genoemden Predikant is het steeds mogelijk gebleken een genoegzaam aantal burgers van Utrecht

te vinden, die aan de door den testateur gestelde eischen voldeden en hebben de inkomsten van het inmiddels aangegroeide kapitaal toegelaten de voorgeschreven uitkeeringen (preuves) te doen en in de wintermaanden eene extra uitkeering te geven. Ruim drie en halve eeuw lang is aan de uiterste wil van Jhr. H. E. van Buchell uitvoering gegeven, tot op 21 Juni 1943 bij beschikking van den Commissaris voor niet-Commerciële Vereenigingen en Stichtingen, met ingang van dien datum werd bepaald, dat de fundatie werd ondergebracht bij den Nederlandschen Volksdienst. De bezittingen van de fundatie, in hoofdzaak bestaande uit inschrijvingen op het Grootboek en obligatiën werden door vertegenwoordigers van dien Dienst overgebracht naar 's Gravenhage en de executeuren waren bevreesd, dat van dit bezit wel nooit meer iets teruggezien zou worden.

Gelukkig is die vrees niet bewaarheid.

Bij schrijven van 13 September 1945 werd door den Vereffenaar van de Stichting Winterhulp-Nederland en van den Ned. Volksdienst medegedeeld, dat het oude bestuur der fundatie weder in rechten werd hersteld en het beheer der fondsen weder aan dit bestuur werd overgedragen; op 21 September 1945 heeft de rentmeester der fundatie te Rijswijk al hare bezittingen in ontvangst genomen — waaraan gelukkig niets ontbrak — en deze zijn thans weer veilig en wel opgeborgen.

Dit alles is te danken aan de „stille medewerking” van hen, die tijdens den bezettingstijd een oogje in het zeil hielden om te voorkomen dat de op voornoemde wijze gevorderde fondsen werden gerealiseerd en in de „groote kas” kwamen; vergis ik mij niet dan zijn op dezelfde wijze de fondsen van een achttiental Stichtingen intact gebleven, te samen eene waarde vertegenwoordigend van ruim twee millioen gulden.

Ik heb hierboven, gelet op de beperkte ruimte in het maandblad, slechts enkele mededeelingen omtrent de fundatie van Buchell kunnen doen, doch hoop hierop later nog eens terug te komen en verdere bijzonderheden omtrent den uitersten wil en de persoonlijkheid van den erflater te geven.

A. N. L. O.

REMEDIE TEGEN DOLLEHONDSBEET; EEN BILTSCHER SPECIALITEIT.

(Voortzetting van blz. 84).

„Dit is hetzelfde recept dat men te Utrecht aan de Bildt en in „Gelderland op het dorp Heerden bij chirurgijn dr. Proper gereed „maakt en voor onfeilbaar verkoopt en gebruykt.

„Kost in Gelderland f 1,5 de bottelje.”

Naast deze samengestelde kruidendrank bestonden ook nog mid-

deltjes van eenvoudiger aard. In een notitieboekje van een Utrechtsche familie vond ik een „Remeede teegen de Dolle Hondsheet”, die in belangrijke mate afwijkt van het middel uit het receptenboek van 1723. Het moet omstreeks 1820 in het boekje zijn opgeschreven en luidt als volgt:

„Men neemt Drie Doiren van Eyjeren, en drie Halve Eyerschaalen voor Boom Olij, doet het tezaam en in een Koeken Pan op een matig vuur. Roer 't met een mes wel onder een, en laat het te zaamen zoo lang braaden, dat het door gestaadig roeren een egale Massa als een Conserf word. Het vervult als dan een allergrooste Koffie Kop. Het gebruyk Hiervan is aldus.

„Die gebeten is moet deeze doosis twee agter een volgende daagen inneemen: Zigh teevens onthoudende van alle spys en drank. Zes Uure voor het inneemen; en ook Zes Uuren na 't ingenoomen is, en onderwijl word de wonde neegen daage langh twee maal daags met een Pinnetje van Vuure Hout oopen gekrapt en wort teffens met een wynig van dit midder verbonden. Maar imand, welke met zoo een heeft omgegaan; hem gecarresseerd heef en daarvan gelekt is geworden & zoo voortt Neemen tot voorbehoedmiddel 't zelve maar eenmaal in —

„Een Dier van wat Soort ook daarvan gebeten is neemt twee agter en volgende daagen telkens: Een dubbele dosis vastende meede voor en na het Inneem Zes Uuren.”

Daar dit recept alle kenteekenen draagt van een huismiddeltje, dat uiteraard veel minder kosten met zich bracht en in elk geval gemakkelijker te verschaffen moet zijn geweest, behoeft deze notitie nog niet te beteekenen, dat de remedie van De Bilt toen reeds in discredit zou zijn gekomen.

In het proefschrift van M. A. van Andel „Volksgeneeskunst in Nederland”⁶⁾ vinden wij eenige merkwaardige mededeelingen over een geneswijze, waaraan blijkbaar gedurende eenige eeuwen in binnen- en buitenland waarde werd toegekend. De volgende drie citaten zijn aan genoemde dissertatie ontleend.

Madame de Sévigné schrijft in een brief van 13 Maart 1671 aan haar dochter: „Au reste si vous croyez les filles de la Reine enragées, vous croyez bien; il y a 8 jours que Madame de Ludre, Coëtlogon et la petite de Rouvroi furent mordues d'une petite chienne qui était à Théobon: cette petite chienne est morte enragée; de sorte que Ludre, Coëtlogon et Rouvroi sont parties ce matin pour aller à Dieppe et se faire jeter trois dans la mer.”⁷⁾

In de „Navorscher” van 1856 wordt een gebeurtenis beschreven, welke zich in 1775 afspeelde in een aan de Zuiderzee gelegen dorp in Noord-Holland. Een vrouw was door haar hond, welke aan hondsdolheid leed, in de hand gebeten. „Drie of vier dagen later begon de vrouw te praten, alsof zij in een lichte ijzende koorts was. Nu was goede raad duur, want zij was sinds weinige weken zwan-

ger en men moest zich haasten van het zeemiddel gebruik te maken eer dit te laat was, maar daarin moest men met beleid te werk gaan, want zal het helpen, dan moet zoo iemand niet weten, wat men met hem voor heeft. Een voorgewende uitnoodiging om te A. een half uur van W. bij een nicht van haar te gast te komen, moest haar dan bewegen met hun kleinen botter, den kleinen inham van de Zuiderzee over te steken, gelijk zij zulks meermalen hadden gedaan. Daar hondsdolheid met watervrees gepaard gaat en bij haar reeds een groote afkeer van de zee zich openbaarde, werd zij niet door dan sterke overredingskracht overgehaald mede te gaan. Men plaatste haar in den botter met den rug naar boord, zoodat ze de zee niet zag en hield zooveel mogelijk een druk gesprek met haar levendig. Op eenige roeden van den oever verwijderd nam haar man en de dorpschirurgijn, die aan haar vermaagwas, haar onverwacht op en smeten haar in zee, dompelden haar driemaal onder en trokken haar toen weder in de schuit. De vrouw was doodelijk ontsteld. Te huis gebracht werd zij ernstig ziek, waarvan zij door haar sterk lichaamsgestel nogtans herstelde en de ijlende toestand was reeds onmiddellijk verdwenen. In het volgende voorjaar Maart 1776 beviel zij van tweelingen, beide van het mannelijk geslacht, waarvan de eerstgeborene genoegzaam de kop van een hond had en spoedig na de geboorte stierf." 8)

In denzelfden jaargang van de „Navorscher” kan men het volgende lezen: „Nog ten huidigen dage bestaat langs de Hollandsche kust de gewoonte om menschen en vee, welke door dolle of voor dol gehouden honden gebeten zijn, naar het strand te brengen en in zee te dompelen, „een therapie welke al bij Celsius voorkomt: „Unicum tamen remedium est, nec opinantem in piscinam projicere”.

De remedie van De Bilt wordt in het proefschrift van M. A. van Andel niet vermeld. Ook de Biltsche Gerechtsnotulen laten daarover geen nieuw licht schijnen, ofschoon zij wel een vrij uitvoerig relaas bevatten van een geval van dollehondsbeet met doodelijken alfoop. Ik moge dit verhaal, zooals het in de Raadsnotulen is opgeteekend, hier laten volgen als ontspannend slot van dit wetenschappelijk overzicht.

(Wordt vervolgd.)

Ik weet niet hoe in ons so sterke liefd kan wonen
Tot onse Vader-Stad, en so haer yver tonen,
En kragt in onse siel, dat haer geheugenis
Schier nimmer uyt ons hert, noch ons gedachten is.

Naar Ovidius, in: S. Ampzing, Beschryvinge ende lof der stad Haerlem... Haerlem, 1628. 4°. Blz. III.

KLEINE MEDEDEELINGEN.

Amsterdam en Utrecht. — *Jaarboek XL (1944) van het Genootschap Amstelodamum* (blz. 13—18) bevat een artikel van de hand van Dr. S. J. Fockema Andreae „Over den oorsprong van Amsterdam” (voor het eerst verschenen in *Algemeen Handelsblad* van 27 Augustus 1932). Op grond van een ongedateerde overeenkomst tusschen Gijsbrecht IV van Amstel (1252—1303) en zijn broeder Willem, proost van St. Jan te Utrecht (1265—1291), eenerzijds en de ingezetenen van Kalslagen en Nieuwveen anderzijds, inzake de afwatering op den Amstelboezem dezer dorpen, maakt Schr. het zeer aannemelijk, dat de Amsteldam in 1270 of kort daarop tot stand gekomen is. Tijdens den Kennemer opstand (dien Schr. evenals de verwoesting van Vreeland ten onrechte op 1270 in plaats van 1273 stelt) zouden zich bij den nieuwen dam uit het Sticht (misschien uit Vreeland?) voortvluchtige kooplieden gevestigd hebben, aan wie graaf Floris V in 1275 het vermaarde tolprivilege verleende als vergoeding voor de hun door de Hollanders toegebrachte schade. Deze begunstiging van een piepjonge nederzetting aan de Hollandsch-Stichtsche grens alsmede de ondergang van Vreeland als stad pasten, zooals Schr. in een naschrift terecht opmerkt, „in het kader van de Amstel-Hollandsche politiek, die mede bestond in het streven den ouden binnenlandschen handelsweg via de Vecht en Utrecht naar Holland te verleggen.” Voorwaar „een boeiend onderwerp!” In de 12de en de eerste helft van de 13e eeuw bewoog zich het handelsverkeer van de Noordduitsche steden met Vlaanderen voornamelijk door het Sticht langs Vecht, Vaartsche Rijn, Holl. IJssel en Lek.

Deze doorvaart, waaraan de stad Utrecht haar handelsbloei grootendeels dankte, was allerminst geriefelijk. Bij Maarsen en de tolplaats het Gein waren overladingen noodzakelijk; in 1235 werd bovendien de IJssel bij het Klaphek afgedamd, een belemmering, die weliswaar door het graven van een nieuwe vaart naar de Lek werd opgeheven, maar ook deze vaart werd afgedamd. Erger dan deze verkeersobstakels was de permanente toestand van verwarring, waarin het Sticht zich tijdens het bewind van elect Jan van Nassau (1267—1290) bevond, en die de buitenlandse kooplieden noopte naar andere routes voor hun handel uit te zien. Was het wonder, dat de Hollandsche graven in dit alles aanleiding te overzagen om het internationale verkeer naar Holland te lokken? Reeds graaf Willem II had herhaaldelijk de doorreis van Lubecksche en Hamburgsche kooplieden door Holland begunstigd. Ook de in 1253 gedane toezegging tot het maken van een sluis te Spaarndam paste geheel in deze lijn. Immers de z.g. Hollandsche binnenroute liep langs het Spaarne, Haarlemmermeer, Leidsche meer, Oude Wetering, Brasemermeer, Heemswetering, Gouwe en Holl. IJssel; van de Merwede af werd dan het zelfde traject als van de Stichtsche binnenvaarders naar de Zeeuwsche wateren gevolgd. Toen nu graaf Floris gebruik makende van de desolate toestand van het Sticht, de politiek van zijn vader voortzette, was de „kolonie” aan den Amsteldam — gelegen bij het be- gin — c.q. eindpunt van den Hollandschen binnenweg! — een belangrijke pion op het Hollandsch-Stichtsche schaakbord. Omstreeks 130 had Utrecht haar betekenis als interna-

tionaal handelscentrum vrijwel verloren, Amsterdam zou haar als zoodanig opvolgen! F. KETNER.

Maarten van Rossem in Utrecht. — In een prettig leesbaar boek heeft dr. J. C. van der Does het leven beschreven van *Maarten van Rossem, de glorieuse Geldersche legeraanvoerder* (Utrecht, 1943, IV en 114 blzn. met portrn. en pltn, 80), den onverschrokken dienaar van Karel van Egmond, hertog van Gelre, vooral in diens strijd tegen de opdringende macht van het Habsburgsche huis.

Belangrijk voor de geschiedenis van Utrecht zijn de blzn. 44—57, welke de jaren 1524—1528 behandelen, toen Hendrik van Beieren bisschop (elect) was. De stad was vol van onrust en verwarring; de burgers, sterk in hunne gilden, stonden in hun strijd om de politieke macht gewapend tegenover den adel en de geestelijkheid. Herhaaldelijk braken oproeren uit, omdat de bevolking de geëischte schattingen niet kon of niet wilde opbrengen.

In Utrecht had men gehoopt, dat de nieuwe bisschop onzijdig zou blijven tusschen de Gelderschen en de Keizerlijken. Dat was ook aanvankelijk zijn plan, doch de nood dwong hem tot een keuze. Van keizer Karel V, sedert 1515 ook graaf van Holland, hoopte hij op steun voor zijn geschokt gezag, daarom helde hij nu over naar den keizer. De Utrechtenaren wilden en konden hem op dien weg niet volgen. De hertog van Gelre scheen minder gevaarlijk dan de graaf van Holland, die beschikken kon over de machtsmiddelen van een wereldrijk. Vandaar de breuk met den elect. De sedert lang te Utrecht bestaande sterke partij, die relaties met Karel van Gelre onderhield, wist te bewerken, nadat het stadsbestuur in het voor-

jaar van 1527 den bisschop den toegang tot zijn stad geweigerd had, dat Utrecht door afdelingen Geldersche ruitery en voetvolk, onder bevel van Maarten van Rossem werd bezet.

De bisschop was echter niet gezind zijn gebied zonder meer prijs te geven en hij nam krachtige tegenmaatregelen. De wegen naar de stad werden bezet, de korenmolens in den omtrek afgebroken, het vee weggevoerd, zoodat er in de stad weldra gebrek moest komen. Bovendien werd de waterweg versperd door bij Vreeswijk een versterking aan te leggen en werd het klooster Vredendaal, ter plaatse van het tegenwoordige fort aan den Biltschenweg, versterkt en bezet. Door list gelukte het Maarten van Rossum dit klooster, dat een gevaarlijke bedreiging voor de stad was, te veroveren.

Voorloopig was de stad voor den bisschop verloren, maar de regeering te 's-Gravenhage dacht er niet aan om Sticht en Oversticht in handen van Karel van Gelre te laten. Deze was daarentegen niet van zins ook maar het geringste van zijn veroveringen los te laten. Toch scheen het of het dien weg op zou gaan. Met groote inspanning gelukte het de landvoogdes, Margaretha van Oostenrijk, een leger van 17000 man bijeen te brengen, dat het Oversticht binnenrukte en geheel Overijsel heroverde. De bevelhebber, George Schenk van Toutenburg, voerde daarna zijne troepen naar de Veluwe, zoodat er ook gevaar voor Utrecht begon te dreigen. Toen besloot Maarten van Rossem tot een koene, uiterst gedurfde onderneming.

Dr. Van der Does geeft dan een levendige beschrijving van den tocht, die Van Rossem den 5den Maart 1528 met 2000 man van Utrecht uit ondernam, om door plundering van

Den Haag schrik aan te jagen en zijn tegenstander af te leiden. Hij bereikte echter een tegenovergestelde uitkomst, want de beurzen der Hollanders gingen nu open en spoedig was er geld genoeg om een legertje op de been te brengen, dat met de troepen van Schenk samen ging werken.

Den 9den Maart was Van Rossem in Utrecht terug, waar zijne soldaten dagenlang pronkten met de rijkdommen, die zij door plundering hadden verkregen. De zijden kleeren werden tegen goeden prijs van de hand gedaan; sommigen hunner tooiden zich met de tabbaarden der advokaten, waarvan zij geen afstand hadden willen doen.

In de stad Utrecht begon men inmiddels genoeg te krijgen van de Gelderschen. De inwoners hadden hun gouden en zilveren sieraden af moeten staan, zelfs de kerksieraden in moeten leveren. De opbrengst was noodig om de troepen te betalen. De vriendschap van de Utrechtenaren sloeg in haat over; de stemming keerde ten gunste van den bisschop. Hertog Karel wilde de stad echter in zijn bezit houden; hij had Van Rossem zelfs bevel gegeven de stad liever in brand te steken, dan haar aan den vijand over te geven.

Van Rossem's herhaalde afwezigheid bevorderde de plannen der tegenstanders van zijn meester. Bovendien: in de stad een onwillige bevolking, buiten de stad de bisschop die zijn zetel wenschte te heroveren, en aan de grenzen de keizerlijke leger-scharen, die zoodra de kans bestond, een aanval zouden wagen. Die kans kwam den 1sten Juli 1528, toen de stad door verraad in handen van keizer Karel viel. De keizerlijke en bisschoppelijke troepen lagen te Amersfoort en een aanval werd dus tegen de Wittevrouwenpoort verwacht. En-

kele bewoners van de Weert hadden den bisschop echter ingelicht dat de garnizoenswacht meestal aan drinkgelagen in de buurt deelnam en de poort onbewaakt liet, en dat de portier belangeloos zijne medewerking zou verleen, zoodat 400 manschappen de stad door de Weerdpoort binnen konden trekken. De bisschop volgde spoedig en hield op strenge wijze strafgericht over zijne tegenstanders, maar hij werd niet in alle rechten hersteld. In October 1528 deed de elect afstand van de wereldlijke macht en werd de ook door Karel van Gelre gehate Habsburger, keizer Karel V, landsheer van Het Sticht. E.

Salomon van Ruysdael's gezicht op Rhenen. — In nr. 5550 (1 September 1945) van *The illustrated London news* komt op de blz. 247—249 een korte, deskundige en zeer waardeerende beschrijving voor van eene gedurende dezen zomer en herfst reizende tentoonstelling van „Holland's golden age of art." Ze omvat 41 meesterstukken van Hollandsche schilders der 17e eeuw, welke tijdelijk uit musea en particuliere verzamelingen zijn bijeengebracht. De tentoonstelling is achtereenvolgens, telkens gedurende drie weken te Worthing, Wakefield, Derby, Cardiff en Norwich te zien geweest en heeft zeer veel bezoekers getrokken. Onder de 18 reproducties, die bij het opstel gevoegd zijn, komen geen afbeeldingen van werken van Utrechtsche meesters voor, doch op Utrecht heeft wel betrekking een gereproduceerd Rijngesicht van Salomon van Ruysdael met op den achtergrond de stad Rhenen, gezien uit het westen, van één der uiterwaarden op den rechter Rijnsoever af. Het weinig bekende stuk behoort tot de verzameling van Mr. Nicholas Argenti.